

Min Udflugt.

Langt oppe i Skogen hvor Granerne groer,
hvor Tassen slaar vildt ind i Høifjeldets Skar,
der blinker et Tjern, lig ^{den} sølblankte Maar,
i Storm og i Skille, i dag som igaar.

Didop maa jeg reise, didop maa jeg naa,
for Hjertet blir gammelt og Luggen blir graa.
Der endnu engang, under Høststjernens Baul,
skal Livsglæden storme ned miadernes Skaal.
Jeg kam over Heien og Stjernerne skar
sig sidrende hjært mellem Bregner og Bar.
Jeg glemte mig selv, og i drømme jeg fandt
en vei under Vren, hvor Krutskogen brandt.

Det brandt i det grønne det brandt i det blå,
 og Lavet hang rødt over Stenerne grå,-
 og midt i det hele laa Tjernet og lo,
 og blinket til mig lig et jublende "jo".

Lig et jublende,- og hver bevende Blad
 og hver Skump og hver Skin blev et Kjerlighedskvad.
 Og over det natdunkle Eventyrvand,
 jeg styrer min Skude med Storm ifra Land.

Var Karnerne nær? blev Sjæls-præget sat
 i Gudernes Vålkal hin sølsomme Nat?
 er Tjernet mit Jordan? det lysner,- jeg ser
 min deilige Skjæbne som nikker og ler.

Det lysner i Skagen, det suser fra Fjeld,
 og Bladerne blegner i hlaabelege Kvæld.-
 jeg rigger paa natdunkle Bølger fra Strand,
 mens KratSkagen brænder i Eventyr Land.